

62 éves vagyok. János, a könyvtár **vezérigazgatója**. Takarítás után érkezem, tisztaságmániás vagyok. De nem vagyok rendmániás!

Mindig melegen kezd el dobogni a szívem, amikor a kis pandurok játszanak a könyves kuckókba, beleképzelik hogy az egyik felhőre átugranak a Mount Everestre -ami szerintünk a nagy Földkrokodil háta- s közbe leesik a földre a kis zoknijuk, és észre se veszik, vagy ha észre veszik is, nem érdekli őket. Egyet titokban elraktam magamnak, és kibraktam az irodám falára.

A régi könyvtárba csak tárgyalásra, és a szükséges elintézési dolgok miatt jártam be, de itt még zárás után is szoktam maradni, annyira szeretem, nagyon jól megterveztek! Jó időbe a kinti teraszon szoktam dolgozni, a nagy fiammal meg mindig a kávézóba találkozom miután végez a munka helyén. Egy gyors kávé kint, vagy bent, és mindenki megy tovább a dolgára.

30 éves vagyok. Dóri. Budakalászló telerekek a Margit-szigetre. Hátszelem van, meg tudok inni még egy teát valahol. Miközben tol a szél hátulról, arcomat felváltva éri nap, és fák árnya. Egyszer csak meglátok egy hangárt, meg egy pöttös épületet. Ja, nem! Azok kis ablakok. Látok egy **kávézót** is, azt hiszem itt jó lesz a tea. Lekuporgok egy szélső asztalhoz. A fűben pokrócon olvasnak, a fenti teraszon is könyvet olvasnak. Az épület alsó részébe-, a nagy üvegesbe is könyvet olvasnak a lépcsőkön, a babzsákokon. Ha visszaidézem a múlt heti beszélgetést odahaza.. Azt hiszem erről a könyvtárról szólt. De mi ez a hangár itt mellett? Olyan mindenféle gondolatom támad. Annyi minden lehetne benne. Miért nincs itt kosárpálya? Csuszdapark, mászóval? Vagy szabadteri könyvtár? Vagy műhely, akkor én is eljöhettek ide festeni, amint az órára pillantok, gondolataim rögtön visszatérnek: mennem kell, sietnem..

45 éves vagyok. Anikó, a **"kedvenc könyvtáros néni"**. Minden reggel biciklivel jövök a könyvtárba. Nem otthon reggelizek, mert a férjem később kel felébred az új masinánkra, amikor őrli a kávé.

Igy a földszinti teakonyhánkba meg tudom csinálni, és együtt megreggelizünk később érkező könyvtáros barátosnémval. Utána átöltözök, mert leizzadok bicikli tekerés után. Megnézem hoztak e vissza könyvet a terminálokba, amiket vagy leküldök a raktárba a könyvtárral, vagy útközbe visszarakosgatom őket, de amíg meg nem érkezik az igazgató Úr, addig tudok csevegni a takarítónővel. Mindig up-to-date a pletykákkal kapcsolatban, nem érdekes kihagyni.

40 éves vagyok. Ádám. Szilveszteri **bálba megyünk** a párommal. Szóba se jöhetett hogy karima nélküli kalapba érkezzen. Remélem nagy ajtók lesznek, különben a kisasszony nem fog beférni, két kilométer széles az a kalap. Lerajuk a kocsit, átvonulunk a téren, hogy mindenki jól lássa milyen csinos ma az én drágám. Amíg én a jegyet intézem a portán, addig is mindenki csodálhatja-, ugyanis ő ezt szereti. Leadjuk a ruhátárba a kabátunkat, a szekrénybe nem rakhajtuk, mert összegyűrődhetne a kalap, így hátra visszük. Márpedig a kalapot muszáj lerakni, mert azal együtt nem menne a rumba, foxtrott, tangó, slowfox. Ez a terem, ha nem ruhátár-nagyobb események esetén, oktató terem szokott lenni. Tudom, mert egyszer már tartottam itt egy kisebb céges előadást. A rendezvényterembe barátok, körasztalok, élőzene vár. Rengeleg kis svéd asztal, és kimeríthetetlen italos pult. Éjfélre már szinte izzik a hó körülöttünk, hajnalra pedig duplájára dagad a hold. A köszöntésnél lemennem a fények, és a nagy üvegen keresztül nézhetjük a téli mesét -, miközben 16-ból 17-be lépünk.

16 éves vagyok. **Paninák** hívják. Suli után bemegyünk a könyvtárba a csoporttársaimmal a környezetórához megírni a csoportos leckét. Nagyon szeretem azt a környéket a százasok fákkal, meg a kertekben nyíló tulipánvirágokkal. A lecke után remélem a többiek beülnek a netezőbe, én meg elakarok olvasni egy könyvet, amit otthon anyuék nem engednek- mondván fiatal vagyok hozzá. Egy 25 éves lányról szó, a 60-as évekből, aki konzum hölgynek áll. Van egy kedvenc kis szigetem a lépcsők mellett, ahol ábrázolhatok, milyen lenne a lány helyében lenni..

35 éves vagyok. Fanni. **ÓVÓNÓ**. Egész napos program lesz ma a kis lurkókkal az új könyvtárba. Régen ez egy művészeti suli volt. A fejeletében galéria lett, szerintem ez szép gesztus. A gyerekeknek délután lesz egy bábszín előadás az aulában. Addig meg műhelyfoglalkozások, gyurmáznak, színeznék. A gyerekkönyvtárba meséket olvasunk fel, és mondókákat tanulunk. Ebédidőbe megesszük az uzsit, és kimehetnek játszani is. Ahogy nézem én is el tudok jönni a Babimtel- még kiskocsiba való, akadálymentesített a közter és az épület is. Gyurmázás közbe bekalkit a kis Rózi, a kis dagi, jó hogy nem a wc-be kellett pelenkáznom, hanem volt külön pelenkázó!

4 éves vagyok. **Daninak** hívják és a Kamikaze csúszdán még nem csúszhattam le, mert még nem vagyok 120 centi. Egész nap a Római strandon voltunk a mamával, és megígérte hogy hazafele még bemegyünk egyet a játszóra mielőtt kezdődik a Szulejmán. Ma nem rak be a foglalkoztatóba, pedig még nem fejeztem be a közös rajzomat az új kis barátommal. Az ólomfigurámat is elhoztam neki ajándékba.

